

CAPITOLUL 1

Dimineața, devreme, în ziua în care împlineam unsprezece ani, eram în port, încălțată cu niște pantofi desperecheați și ținând în brațe un homar. Nu așa ar trebui să înceapă zilele de naștere. Dacă mama ar mai fi fost cu noi, am fi stat acasă, în pijamale, și am fi mâncat clătite. Iar dacă aș fi locuit oriunde altundeva, și nu pe insula Bărăganul Întunecat, la ora șase dimineața aș fi fost tot acasă, în pat, dormind buștean. Însă eu mă aflam sub un cer înstelat și pregăteam barca de pescuit a tatei.

— Dar de ce trebuie să ieșim cu barca? l-am întrebat pe tata după ce ne-am suit în ea.

Mirosea a coșuri de homari lăsate prea mult în soare. Nu vrei să simți izul ăsta niciodată, cu atât mai puțin la primele ore ale zilei.

— Pentru că e o tradiție, Amelia. Toți insularii trebuie să

iasă și să atingă stâncă atunci când împlinesc unsprezece ani. Așa am făcut și eu, și bunicul tău, și străbunicul tău, a spus tata, întinzându-mi-o pe cățelușa noastră, Pippa.

— Și mama a făcut la fel? l-am întrerupt eu.

— Nu, ea nu era insulară, a spus tata șoptit. E ceva special, numai pentru noi, localnicii.

Nici acum nu-i plăcea când vorbeam despre mama, deși trecuseră aproape doi ani de la plecarea ei.

Tata a pornit motorul și a întors cârma cu mâinile lui mari, înăsprite de vreme.

Eu n-aveam impresia că urma să facem ceva special. De fapt, mi se părea mai degrabă înfiorător. În primul rând, nu-mi plăcea deloc ideea de a ieși pe marea agitată, pentru că am tot timpul *rau de mare*. Și, în al doilea rând, mă cam speria locul spre care ne îndreptam.

Chiar în apropierea portului de pe insula Bărăganul Întunecat se află o stâncă neagră și lucioasă numită Dintele Șarpelui. Se spune că un șarpe uriaș a răscolit mările și a scos la suprafață toate insulele din partea asta a Scoției. Dar, după ce a făcut asta, șarpele era atât de vlăguit, încât s-a întins pe fundul mării și a murit. Acum, tot ce-a rămas din el e un dinte negru și uriaș, care se înalță din apă chiar și printre cele mai înalte valuri. Când un insular împlinește unsprezece ani, trebuie să înoate până la dinte și să-l atingă. Doar că eu nu știu să înot, iar insulară sunt doar pe jumătate, după cum țin tot timpul să-mi amintească copiii. Nici măcar nu arăt ca insularii. Nu am fața albă și părul roșcat, ca tata. Îi semăn leit

mamei: am părul șaten-închis și cărlionțat și pielea acoperită cu pistrui. Singura diferență sunt ochii. Am ochi ca ai tatei. Nici albaștri, nici căprui, nici verzi, ci de o culoare incertă, care se schimbă odată cu vremea. În zilele de vară senine și reci par albaștri și, când ieșim cu barca dis-de-diminează, par verzi. Dar cel mai adesea sunt cenușii. Genul de cenușiu pe care îl capătă cerul chiar înaintea unei furtuni puternice.

În ziua aceea, ochii mei erau cenușii. Deși era mijlocul lui august, deși marea era calmă și puteam auzi fluieratul tatei, care acoperea zumzăitul motorului, simțeam că e ceva în aer. În regiunea insulei Bărăganul Întunecat, dincolo de linia orizontului, stă mai mereu la pândă câte o furtună. Există furtuni de toamnă, când vântul bate atât de puternic, încât copacii cresc strâmbi în anul următor. Și furtuni de iarnă, în timpul cărora bărcile ancorate în port trepidează și se smucesc atât de tare, că amenință să se desprindă din odgoane. Și mai sunt și furtunile de primăvară, când tunetele și fulgerele te urmăresc până acasă. Există chiar și furtuni de vară, când plouă cu stropi mari și calzi. Cu cât ne apropiam mai mult de stâncă, cu atât mai intens simțeam că se pregătește ceva. O furtună cum nu mai văzusem până atunci.

— Am ajuns, puî, a spus tata, oprind motorul.

Barca se legăna șovăitor înainte și-napoi pe apele involburate.

— *Ham! Ham! Ham!* lătra Pippa la valuri, de parcă ar fi putut să le stăvilească.

În mintea ei, Pippa se credea ditamai dulăul, deși era doar

o corcitură de terier, mică și ciudată, cu urechile prea mari pentru capul ei și cu picioarele prea scurte pentru trupul său. Pippa s-a liniștit în cele din urmă, când barca a poposit în umbra Dintelui Șarpelui. Tata s-a întors spre mine, privindu-mă într-un fel anume, așteptând, ca și cum eu ar fi trebuit să știu ce aveam de făcut.

— Ei, haide, atinge-o, a spus el.

Am coborât ochii spre apă. Era atât de întunecată, încât nici nu-mi vedeam oglindirea. Bunicul mi-a spus că, în zonele cu cea mai mare adâncime, oceanul coboară mai bine de doi kilometri. Și acolo, pe fund, e atât de întuneric, încât peștii nici măcar n-au nevoie de ochi. Gândul ăsta era suficient pentru a mă cuprinde fiorii.

— Trebuie doar să întinzi mâna și s-o atingi. Nu e nevoie să intri în apă, mi-a spus tata.

Am clătinat din cap.

— Toți copiii o fac. Nu vrei să fii ca prietenii tăi? a întrebat tata, trăgându-se de barba lungă și roșcată.

Nu puteam să-i spun că, fiind copila aia ciudată, educată acasă, îmi era imposibil să-mi fac prieteni. Dar nici nu voiam să-l dezamăgesc. Așa că am inspirat adânc, am încercat să alung gândul la peștii fără ochi și m-am aplecat peste marginea bărcii. Nu reușeam să ajung cu degetele la stâncă, oricât m-aș fi întins. Pippa lătra continuu și se învârtea în cercuri mici. Nu era singura care-și dădea seama că era o idee proastă.

— Te țin eu, mi-a zis tata, luându-mă de brâu, ridicându-mă și întinzându-mă în față, până când am ajuns să atâr-

cu picioarele deasupra apei. Am strâns din ochi, am întins brațul și mi-am lipit palma de piatră. Nu era rece, așa cum mă așteptasem; era caldă, de parc-ar fi fost vie.

— Pune-ți o dorință, a spus tata.

Dar eu nu știam ce dorință să-mi pun. Știam ce-și dorea tata: să mă descurc la noua mea școală. Mama mă educase acasă, singură, încă de când am împlinit șapte ani, după ce învățătoarea mea, doamna Stokes, a spus că sunt „ineducabilă”. Apoi, după ce mama a plecat, tata și bunicul au încercat să continue lecțiile cu mine, dar nu aveau destulă răbdare (tata) și le cam zbură gândul în alte părți (bunicul), așa că am învățat la fel de puțin cât învățam și cu doamna Stokes. Pe urmă, tata m-a înscris la Academia Bridlebaine, școala simandicoasă de pe insula vecină, la care învățase el în copilărie și despre care îmi vorbise întruna toată vara: câte voi învăța eu acolo, în câte cluburi mă voi înscrie și câți prieteni îmi voi face. Am vrut să cred toate poveștile tatei: cum că aș putea să mă înscriu la cursul de actorie și să câștig simpatia tuturor. Dar, oricât de mare ar fi fost entuziasmul cu care așteptam să încep școala, o parte din mine tânjea după situația dinainte, când mama era cea care îmi preda lecțiile. Dar ea nu mai era cu noi și se împlinea aproape un an de când mă sunase ultima oară. Cel mai dureros era că nici măcar nu știam în ce colț al lumii se află. Așa că trebuia să-mi folosesc imaginația. Uneori mi-o închipuiam croindu-și drumul prin Amazon sau călărind cămile în deșert. Alteori mi-o imaginam și în locuri mai puțin plăcute, cum ar fi Polul Nord cel înghețat, ca să nu mai

tânjesc atâta să-i fiu alături. Mai greu era la zilele de naștere. Aș fi renunțat la toate cadourile, numai să fiu cu mama, chiar de-ar fi trebuit să locuiesc pe un ghețar în mijlocul Antarcticii.

— Haide, Amelia, grăbește-te, pune-ți o dorință, a spus tata și brațele lui au început să tremure.

M-am aplecat în față și am atins stânca din nou.

— Îmi doresc să fiu cu mama, am șoptit și jur că am simțit stânca mișcându-se, deși e posibil să fi fost doar rodul imaginației mele.

Tata m-a tras înapoi în barcă și m-a luat de umeri.

— Bunica ta ar fi fost atât de mândră, a spus el, ridicându-mă și așezându-mă în barcă. Acum ești o insulară adevărată, Amelia, și nu mai faci parte doar din familia mea, ci aparții întregii insule. E ceva deosebit, pentru că înseamnă că de-acum înainte nu vei mai fi niciodată singură.

Tata m-a strâns în brațe și m-a îmbrăcat cu cea mai bună cămașă a sa, din flanelă moale. Mi-am dat seama își dădea sîlința să facă din aniversarea mea o zi deosebită și m-au cuprins remușcările pentru dorința pe care mi-o pusesem.

Tata a scos apoi din geanta sa două pachete înfășurate anapoda.

— Sper să-ți placă, a spus el stingher.

Am desfăcut folia cu bule și banda adezivă cu care-mi împachetase ambele cadouri. În primul pachet se afla cea mai urâtă pereche de pantofi pe care o văzusem vreodată: roz, cu catarame în formă de margarete. I-am pus în picioare doar ca să-i fac pe plac. Știam că mai târziu aveam să-i îngrop adânc în

grădină, într-un loc unde să nu-i poată găsi nici măcar Pippa. Totuși cadoul următor a fost mult mai frumos. Era o carte uriașă, cu coperte cartonate, despre exploratori.

— Am trecut pe la librăria domnului Sinclair și am văzut cartea asta. M-am gândit s-o înlocuim pe cea veche și roasă cu una cu un conținut ceva mai matur.

Tata se referea la cartea ilustrată despre femei aventuriere pe care o țineam sub pernă. Dar, chiar dacă asta nouă, primită cadou de ziua mea, era frumoasă și plină cu fotografii reale ale unor exploratori faimoși, știam că n-o va putea înlocui pe cea de acasă. Nu că ar fi fost cine știe ce. Era doar o carte mică și galbenă, cu ilustrații. Și era destul de veche – cotorul se desfăcea, colțurile paginilor erau roase și încă mirosea a milkshake de banane, din care vărsasem peste ea la un moment dat. Dar nu puteam renunța la ea, pentru că era cartea mea și a mamei, plină cu poveștile pe care mi le spusese în fragedă copilărie, despre femei admirabile și curajoase și care se aventuraseră pe Amazon și scăpaseră din ghearele canibalilor.

Și mama era un fel de aventurieră. Înainte să se fi mutat pe Bărăganul Întunecat, călătorise în toată lumea, filmând fauna sălbatică. La un moment dat, a colaborat chiar cu David Attenborough¹, ajutând la realizarea unuia dintre documentarele acestuia. Mi-a povestit de multe ori cât de tare iubea activitatea asta, că îi plăcea să filmeze și să doarmă la rădăcinile copacilor în pădurile tropicale. De aceea, când închid

¹ Sir David Frederick Attenborough, personalitate media și naturalist britanic, autorul mai multor documentare despre viața animalelor sălbatice (*N.t.*)

ochii și mă gândesc la mama, mi-o închipui pornind în câte o aventură grandioasă, așa, ca doamnele din cartea mea.

— Mai am un cadou. Asta e deosebit, a spus tata.

A zâmbit și a mai scos un pachet din buzunar: o cutie mică și roșie, legată cu o panglică. Mi-a înmănat-o, iar eu i-am simțit greutatea în mâini.

— Tradiția ne cere să le transmitem copiilor, când împlinesc unsprezece ani, o moștenire de familie, a spus tata, întorcând barca și pornind iarăși motorul.

Înăuntru era busola mică, din aur, pe care buna i-o dăduse mamei în ziua în care m-am născut. Am rămas cu gura căscată. Cum ajunsese la tata? Oare mama o lăsase în urmă? Am ridicat ochii spre el, așteptând să primesc vreo explicație. Dar pe fața lui apăruse expresia aceea ciudată pe care o avea când era obosit, flămând sau prost dispus. Așa că mi-am mușcat buza și am privit îndelung busola. Am observat că acul arăta drumul spre casă. Spre casa aflată drept sub Steaua Nordului, cea mare și strălucitoare.

După ce am legat barca și am pornit pe treptele abrupte care duceau spre vârful dealului, a început să se lumineze de ziuă. Suficient cât să-l văd pe bunicul, prin fereastra de la bucătărie, trebăluind tacticos. Când am intrat, am descoperit că scosese din sertare toate cuțitele și furculițele.

— Iar sunt puse toate lucrurile anapoda, nimic nu e la locul lui, a mormăit bunicul și a început să mute oalele și tigăile.

— Hai, hai, tată, azi nu e momentul pentru neroziile tale! a replicat tata, apropiind un scaun și silindu-l să ia loc.

**ÎNTOARCE PAGINA ȘI AFLĂ
MAI MULTE DESPRE
EXTRAORDINARELE FEMEI
CARE AU INSPIRAT-O PE AMELIA
CU AVENTURILE LOR...**

AMELIA EARHART

© Getty Images

24 iulie 1897 - 2 iulie 1937

Spiritul de aventură a însuflețit-o pe Amelia încă din copilărie - a fost o băiețoaică în toată regula și-și petrecea cea mai mare parte a timpului în aer liber, cățărându-se în copaci sau avântându-se cu viteză pe derdeluș cu sania.

Amelia a fost prima femeie care a reușit să traverseze Atlanticul într-un zbor solitar, o aventură extrem de periculoasă. La 20 mai 1932 a decolat de pe insula Newfoundland (Canada) și, cincisprezece ore mai târziu, a aterizat în siguranță în Irlanda, în ciuda faptului că a trebuit să înfrunte puternice vânturi polare, depuneri de gheață și probleme mecanice.

Amelia a fost o avocată a egalității în drepturi și a independenței femeilor și a încurajat multe alte femei să se avânte în înaltul cerului, la manșa unui avion.

În 1937, Amelia și navigatorul ei, Fred Noonan, se aflau în una dintre ultimele etape ale unui zbor în jurul lumii, când avionul lor a dispărut deasupra Oceanului Pacific. Nu au fost găsiți niciodată și această dispariție a rămas unul dintre marile mistere nerezolvate ale omenirii.

LADY HESTER STANHOPE

© Getty Images

12 martie 1776 - 23 iunie 1839

O adevărată nonconformistă, Lady Hester Stanhope s-a deghizat într-un bărbat de vârstă mijlocie și a străbătut incognito Orientul Mijlociu, într-o epocă în care era de așteptat ca femelle să stea cuminiți și supuse acasă.

S-a născut într-o familie aristocrată și ar fi putut foarte bine să-și petreacă viața în lux și confort. Ea a ales însă calea aventurii, cale presărată adeseori cu pericole groaznice, cum s-a întâmplat când a supraviețuit unei furtuni teribile pe mare-corabia pe care se afla a naufragiat și Lady Hester și-a pierdut toate bunurile.

A fost pasionată de arheologie și a dezgropat niște comori minunate. Lady Hester a călătorit unde și-a dorit și a făcut tot ce-a vrut, dând dovadă de curaj și hotărâre și explorând mereu noi orizonturi.

ALEXANDRA DAVID-NÉEL

© Getty Images

24 octombrie 1868 - 8 septembrie 1969

La origine cântăreață de operă franco-belgiană, Alexandra David-Néel s-a convertit la budism și a călătorit în orașul interzis Lhasa din Tibet în perioada în care accesul străinilor în zonă nu era permis. Ea a declarat că acolo a fost martora unor exerciții de levitație și a unui ritual numit tummo – sau meditația focului interior –, în timpul căruia practicantii își ridică temperatura corpului pentru a face față frigului din Himalaya.

Când a împlinit 100 de ani, Alexandra David-Néel a solicitat reînnoirea pașaportului, plănuiind, în mod cert, alte și alte aventuri. Din păcate, a murit la vârsta de 101 ani, înainte de a porni într-o altă călătorie, dar a lăsat în urmă moștenirea unei vieți dedicate explorării unor ținuturi îndepărtate și ciudate.